

gjort, og jeg anfægter ikke, at det dengang kunne se rigtigt ud, men set i bakspejlet var det meget hårdt.

Men det, der egentlig bringer mig på talerstolen, er, at jeg glæder mig så meget til hr. Frank Dahlgaards indlæg, og det er egentlig lidt synd, at vi ikke allerede har haft det nu. Jeg hørte nemlig Radioavisen i morges, hvor fru Anne Birgitte Lundholt udtalte, at nu skulle der gennemføres en ny arbejdsmarkedsreform, og nu skulle der ske det ene og det andet som indsats mod flaskehalsproblemerne.

Nu er det synd, at fru Anne Birgitte Lundholt ikke er i salen, for jeg ville have sendt hende en venlig hilsen, nemlig den, at sjældent har jeg da hørt en arbejdsmarkedsreform nævnt så mange gange i et indslag på 2½ minut, uden at der blev givet et eneste bud på, hvad det er, man vil gøre – ikke ét bud.

Men nu går jeg ud fra, at hr. Frank Dahlgaard her om et øjeblik går op og holder den helt store tale om, hvor meget der skal laves om på arbejdsmarkedet – med reform og det hele. Så kan vi få en reel diskussion i stedet for det dér med at stille sig op og sige, at regeringen er så fæl, for den vil ingenting, men vi vil det hele, vi vil have en arbejdsmarkedsreform – og så gå ned igen og se glad ud. Det er ikke sådan, man diskuterer politik og får resultater.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Frank Dahlgaard for en kort bemærkning, og så kan vi vist gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Nu skal man jo se fremad, men det er alligevel meget godt at tage erfaringerne med fra fortiden, for selvfølgelig er det relevant. Men der er jo nogle, der gerne vil fordreje forhistorien lidt; den kan være for tung at bære. Altså, de mest presserende problemer – for den var jo gal på alle fire områder i 1982, da Anker Jørgensen gav op – var: Inflationen var tocifret, betalingsbalancen var frygtelig negativ, arbejdsløsheden var omtrent lige så høj, som da den toppede her i denne omgang, og statsfinanserne var helt alarmerende. Og det var det sidste problem, der var det mest alarmerende.

Man talte faktisk dybt alvorligt om muligheden af, at staten skulle standse sine betalinger og ikke betale renterne på statens obligationer. Det var, hvad den daværende formand for Finansudvalget sagde i et interview i Informa-

tion i august 1982. Det vakte en vis opsig på den schweiziske og den tyske ambassade her i landet.

Det fik man jo rettet op. Det gjaldt for alt i verden om at få et opsving i gang så hurtigt som muligt. Det klarede Poul Schlüter-regeringen, og vi fik allerede i 1986 overskud på statens finanser. Det var ikke, som den daværende cheføkonom for Dansk Metal, Steffen Møller, sagde i 1988. Han sagde: Det går egentlig meget godt nu, et opsving er på vej, og vi har måske overskud allerede i 1988. Det blev han fyret for, for man må ikke sige under en borgerlig regering og slet ikke med en konservativ statsminister, at det muligvis går godt. Han blev fyret. Vi fik overskud på statsfinanserne to år før den største optimist i dansk økonomi forudsagde det, nemlig i 1986.

Steffen Møller har aldrig fået en undskyldning for det og heller ikke ridderkorset, men han fortjener begge dele. Det er realiteten, for dermed var risikoen for denne statsbankerot ryddet af vejen. Så kom der andre problemer til, betalingsbalancen osv., og så måtte man bremse op med kartoffelkur. Det er så en anden snak. Så derfor: Nej, man kunne ikke klare alle problemerne på én gang, men det lykkedes, og det lykkedes jo også i høj grad med Socialdemokratiets medvirken.

Ulla Tørnæs (V):

Arbejdsministeren har i dag præsenteret sin redegørelse om initiativer på flaskehalsområdet.

Jeg vil indlede med at kvittere for initiativet. Selv små signaler, der tyder på, at arbejdsministeren og dermed den samlede regering har indset, at arbejdsmarkedspolitikken må indrettes, så vi undgår mangel på arbejdskraft, er positive. Forhåbentlig er redegørelsen et udtryk for, at ministeren nu har vilje til at gøre noget ved problemerne.

Mulighederne er efter min opfattelse til stede. Mange af de problemer, vi står med på arbejdsmarkedet, er jo skabt af de regelsæt, som især den forrige regering sammen med den nuværende arbejdsminister gennemførte, men også af den adfærd eller måske ligefrem kultur, som findes i de systemer, som administrerer arbejdsmarkedets regler og de myriader af ordninger, vi har i dag.

Først vil jeg nævne dagpengesystemet, hvor ydelserne overstiger mindstelønnen, og hvor det er muligt at være på dagpenge eller orlov i syv år eller mere. Det siger sig selv, at der kan